

Sygn. akt	III AUa 366/13
------------------	-----------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **10 lipca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera (spr.) SSA Alicja Podczaska
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **10 lipca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę socjalną

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **10 grudnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 899/11**

I. oddala apelację ,

II. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Rzeszowie adwokatowi B. K. kwotę 147,60 zł (słownie: sto czterdzieści siedem złotych 60/100) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu apelacyjnym .

Sygn. akt III AUa 366/13

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 maja 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w R. w oparciu o przepisy ustawy z dnia 27.06.2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2003 r. nr 135, poz. 1268), odmówił wnioskodawcy J. S. prawa do świadczenia rentowego określonego wyżej powołanym uregulowaniem, w uzasadnieniu wyjaśniając, iż nie został on uznany za całkowicie niezdolnego do pracy.

Powyższą decyzję odwołaniem zaskarżył J. S. żądając jej zmiany i przyznania prawa do renty socjalnej, wskazując, iż jest osobą niepełnosprawną, co uzasadnia uwzględnienie żądania.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, w uzasadnieniu powołując argumentację leżącą u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z 10 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie oddalił odwołanie wnioskodawcy oraz przyznał pełnomocnikowi z urzędu wynagrodzenie z tytułu udzielonej pomocy prawnej z urzędu.

Rozpoznając sprawę Sąd I instancji ustalił, iż wnioskodawca z pierwszym wnioskiem o rentę socjalną wystąpił do organu rentowego 5 stycznia 2006r. Po rozpoznaniu wniosku decyzją z 20 marca 2006r. pozwany Zakład odmówił przyznania żądanego świadczenia. Kolejny wniosek o ustalenie prawa do reny socjalnej został złożony przez J. S. 24 marca 2009r. W jego rozpoznaniu organ rentowy decyzją z 31 marca 2009r. ponownie odmówił przyznania świadczenia. Trzeci wniosek wpłynął do ZUS Oddziału w R. 11 maja 2010r. decyzją z 14 maja 2010r. organ rentowy odmówił przyznania renty socjalnej. Po rozpoznaniu odwołania od tej decyzji Sąd Okręgowy w Rzeszowie wyrokiem z 31 sierpnia 2010r. oddalił odwołanie. Apelacja wnioskodawcy od powyższego wyroku skutkowałą uchynieniem kwestionowanego orzeczenia oraz poprzedzającej go decyzji i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 28 grudnia 2010r.). W uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia Sąd ten wskazał, iż wydanie decyzji odmawiającej prawa do renty socjalnej z pominięciem postępowania orzeczniczego w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy było błędem, który należy wyeliminować w ponownym postępowaniu administracyjnym. Wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego, pozwany Zakład 26 maja 2011r. wydał decyzję będącą przedmiotem niniejszego postępowania. Podstawą do odmowy przyznania renty socjalnej było ostatecznie orzeczenie komisji lekarskiej ZUS nie stwierdzające u wnioskodawcy całkowitej niezdolności do pracy.

Weryfikując ocenę stanu zdrowia J. S. dokonaną w postępowaniu administracyjnym Sąd Okręgowy w Rzeszowie przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii i medycyny pracy oraz psychiatrii. Pierwszy z wymienionych biegłych wskazując na rozpoznane u wnioskodawcy bóle kręgosłupa w wywiadzie oraz przykurcz palców IV i V ręki prawej

stwierdził, iż nie powodują one, jak również nie powodowały w dacie złożenia wniosku o rentę, całkowitej niezdolności do pracy. Biegły psychiatra stwierdził u wnioskodawcy lekkie upośledzenie umysłowe z zaburzeniami zachowania i emocji, które są miernie nasilone klinicznie i nie powodują całkowitej niezdolności do pracy.

Opierając się w zupełności na wydanych przez biegłych opiniach, uznając je za w pełni miarodajne, przy podkreśleniu zarówno fachowości biegłych jak i zupełności ich opinii Sąd Okręgowy uznał, iż odwołujący nie spełnia przesłanki do przyznania renty socjalnej wskazanej w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27.06.2003r. o rencie socjalnej. W podstawie prawnej orzeczenia powołano ponadto art. 477¹⁴ 1 kpc.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją wnioskodawca J. S.. Zarzucając naruszenie:

- przepisów prawa procesowego tj. art. 248 kpc poprzez jego niezastosowanie, przez nieuwzględnienie wniosku o zobowiązanie jednostek służby zdrowia, w których leczyl się odwołujący do przedłożenia pełnej dokumentacji medycznej,
- art. 278 § 1 kpc w związku z art. 232 kpc poprzez nie przeprowadzenie dowodu z opinii kardiologa,
- art. 299 kpc poprzez jego niezastosowanie, nie przesłuchanie wnioskodawcy w charakterze strony w sytuacji, gdy w sprawie nie zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności.

W oparciu o powyższe wniósł o uchylenie kwestionowanego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania.

Rozpoznając apelację J. S., Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył, co następuje :

Apelacja jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było ustalenie, czy wnioskodawca J. S. (ur. dnia (...)) spełnia ustawowe warunki do uzyskania prawa do renty socjalnej. W szczególności, czy spełniony jest warunek wynikający z treści art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej tj. czy jest on osobą całkowicie niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227) z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem przez niego 18 roku życia (przed 4.05 1997r.). Przypomnieć należy, iż w sprawach dotyczących oceny stanu zdrowia,

w których ustaleń faktycznych dokonuje się na podstawie dowodów wymagających wiedzy medycznej, a więc wiadomości specjalnych, zasadniczym dowodem

w postępowaniu jest dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych, mający na celu ustalenie stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem zasadności przesłanki warunkującej nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy, daty powstania tej niezdolności oraz jej charakteru oraz przesłanki wynikającej z powołanego wyżej art. 4 ustawy o rencie socjalnej (w okolicznościach niniejszej sprawy - naruszenie sprawności organizmu mające powodować całkowitą niezdolność do pracy musiałoby wystąpić przed ukończeniem przez wnioskodawcę 18 roku życia). Takie też dowody zostały przez Sąd Okręgowy w Rzeszowie przeprowadzone. Na ich podstawie tamtejszy Sąd prawidłowo ustalił, iż wnioskodawca nie jest całkowicie niezdolny do pracy.

W ocenie tut. Sądu Apelacyjnego, postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia wskazanego wyżej ustawowego warunku uzyskania renty socjalnej, zostało prawidłowo przeprowadzone. Sporządzone opinie sądowo-lekarskie Sąd I instancji ocenił jako zupełne i wiarygodne, stanowiące pełnowartościowy dowód w sprawie.

Z oceną taką należy się zgodzić. W szczególności stwierdzić należy, że przedmiotowe opinie zostały oparte na szczegółowym wywiadzie oraz wnikliwej analizie dostępnej dokumentacji medycznej wnioskodawcy jak i jego badaniu fizykalnym, i spełniają wszelkie kryteria dla uznania ich pełnej mocy dowodowej. Biegli po zapoznaniu się z dokumentacją z dotychczasowego leczenia, ustosunkowali się do ustalonych u J. S. schorzeń oraz ocenili w jakim stopniu wpływają one na utratę jego zdolności do pracy. I tak biegły neurolog będący równocześnie specjalistą medycyny pracy przyjął, że rozpoznane schorzenia w postaci bólów kręgosłupa w wywiadzie oraz przykurcz palców IV i V ręki prawej nie powodują całkowitej niezdolności do pracy. Również biegły psychiatra stwierdził u wnioskodawcy brak tak określonej niezdolności do pracy.

Opinie te uznać należy za wystarczające dla oceny stanu zdrowia wnioskodawcy, gdyż biegli dysponowali fachową wiedzą medyczną pozwalającą na zajęcie właściwego stanowiska, a ich dobór uwzględniał wszystkie występujące u wnioskodawcy schorzenia. Stąd też nie zachodziła potrzeba uzupełnienia postępowania dowodowego – o co wniósł odwołujący. Dodać należy, iż w toku postępowania przed organem rentowym ani lekarz orzecznik ani komisja lekarska nie dostrzegli potrzeby poddania wnioskodawcy badaniu przez specjalistę kardiologa, a wynikało to z faktu, iż J. S. dotychczas nie przedłożył (a jest to już trzeci jego wniosek o rentę socjalną) zaświadczenia o pozostawaniu w leczeniu z powodu schorzeń kardiologicznych. Skoro zatem w postępowaniu administracyjnym nie dokonano oceny stanu zdrowia wnioskodawcy pod kątem tych właśnie schorzeń, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku dowodowego w przedmiocie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego kardiologa. Zarzuty apelacji dotyczą uchybień przepisom postępowania, jednak z akt sprawy nie wynika aby na wskazywane uchybienia zostały złożone zastrzeżenia w trybie art. 162 kpc. Również powoływanie się wnioskodawcy na brak środków finansowych, uniemożliwiający – w jego ocenie - zgromadzenie pełnej dokumentacji medycznej, w sytuacji treści złożonego oświadczenia o majątku k- 27, nie może stanowić podstawy do uwzględnienia zarzutów. Tym bardziej, iż był to - jak już wyżej wskazano – trzeci wniosek o

przyznanie renty socjalnej. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwalał zatem na nie budzące wątpliwości ustalenie, że aktualny stan zdrowia wnioskodawcy nie powoduje u niego całkowitej niezdolności do pracy.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie przyjął, iż nie zachodzą podstawy do podważenia zasadniczego ustalenia jak i oceny prawnej sprawy przyjętej przez Sąd I instancji, iż J. S. nie spełnia przesłanki nabycia prawa do renty socjalnej, o których mowa w art. 4 ust. 1 ustawy o rencie socjalnej.

Tym samym uznając apelację wnioskodawcy jako pozbawioną podstaw faktycznych i prawnych orzeczono jak w sentencji, na podstawie art. 385 kpc.

(...)

(...)

- (...)

(...)

(...)